

Kim Giang

Sự tích trái tim

SỰ TÍCH TRÁI TIM

Ngày xưa: Trái Tim có dáng hình tròn. Vì tròn trịa quá nên con người mang nó cũng vô cảm, cứ như hòn bi, đụng phía này lăn về phía khác. Cuộc sống thật tẻ nhạt, nhân gian chỉ toàn màu trắng. Thượng đế buồn lắm.

Một ngày nọ, Thượng Đế bắt gặp hai hòn bi đứng sát vào nhau, xung quanh họ lung linh sắc màu cuộc sống. Người cũng lâng lâng, thấy lạ, Người sai thổi gió, rồi nổi bão mà lạ thay chúng càng gắn với nhau hơn. Người tò mò nhìn kĩ, thì ra hai hòn bi ấy do một biên cố nào đó đều đã bị khuyết.

Thượng Đế đập tay vào trán mình, thốt lên: Ta hiểu ra rồi, tại ta, lỗi tại ta.

Rồi phán rằng: - Phàm là cái gì cũng vậy, mà nhất là Trái Tim, từ nay khi nặn ra nó, các người hãy nặn thừa một tí, thiếu một tẹo . Để chúng còn có thể chia sẻ, bù đắp, gắn kết được với nhau.

Từ đó Trái Tim mang hình dáng như bây giờ .

Kim Giang

Sự tích trái tim

SỰ TÍCH HOA TIM ĐỎ (Hoa Tigon)

Cô gái đẹp lạ lùng, ai đã nhìn thấy cô cũng muốn được nhìn lâu hơn nữa. Bao chàng trai mơ ước được nàng yêu. Nhưng trái tim trinh trắng của nàng lại đem lòng yêu một chàng trai lãng mạn giang hồ. Chàng mang theo tình yêu của nàng làm gió cho cánh bướm dong ruổi khắp mọi nơi.

Có viên quan đã dùng quyền, dùng tiền để ép duyên nàng với gã. Dem được người đẹp về lầu son gác tía, rồi Quan cũng hiểu không thể chiếm được nàng. Hàng ngày nàng vẫn tựa hiên mong chờ chàng trở lại. Sau đó không ai thấy nàng đâu, nơi nàng đứng mọc lên một loài hoa hình tim màu trinh trắng.

Phiêu bạt mãi, trái tim nặng trĩu tình yêu đã kéo chàng trở lại tìm nàng. Hồi hận, đau đớn, tiếc thương, chàng đã ôm hoa vào ngực mình thay lời phân tỏ. Một ngày kia tiếng đồn xôn xao, mọi người đổ xô đến xem, chàng không còn nữa, chỉ còn thấy những cánh hoa rực lên màu máu.

Ai thấy hoa cũng thương, cũng buồn cho mối tình mộng mị si mê, và cứ hỏi: tại sao họ yêu nhau đến thế mà cam chịu theo số phận và chỉ để lại cho đời loài hoa không kết quả, với những cánh hình tim hồng vương vấn lối đi ?
22/7/2005

Sự tích trái tim

GIÁ CỦA QUÀ TẶNG

Chị thấy mình cô đơn lắm. Tình yêu ở đâu? Những ý nghĩ miên man đưa bước chân chị vào công viên, ở đây chắc sẽ nhiều điều vui. Trái tim chị xốn xang, thời tiết như bỗng dung thay đổi. Chị thấy yêu cả mùa đông, vì những hạt mưa phùn đã đưa người đàn ông đến ngồi cùng ghế đá với chị. Người này chẳng có gì đặc biệt, chỉ cái nhìn, cử chỉ hơi khác thường.

Ngày thứ ba, hai người gặp lại, trở thành quen. Chị buông mình đón nhận những gì đang ước ao, thiếu hụt. Người ấy tiến dần, xích lại thật gần.

Choàng tay như che trở, áp đầu chị vào vai mình. Chị thấy cái cổ kiêu ba ngán, trắng ngần của mình vẫn là món quà tặng của tạo hoá. Nó thu hút bàn tay, cái nhìn của người ấy nhiều nhất.

- Em ơi! Anh chưa từng nhìn thấy người phụ nữ nào có mái tóc tuyệt vời thế

này...

- Diễm phúc nhường nào khi được quen em...

- Em ơi! Em có biết cái nồn nà này xứng đáng được hưởng những gì không em!...

Biết những lời tán tỉnh hoa mỹ đó thường chỉ được thốt ra từ... vậy mà xồn sang, chộn rộn như khi còn mười tám.

Khi về người ấy còn hứa hẹn những ngày mai.

Đến nhà chị vội đứng trước gương để ngắm chính mình đang trẻ lại. Chị sững người, bàng hoàng, bủn rủn chân tay, đồ vật xuống giường. Lệ ứ lên, tràn ra, lạnh lạnh chảy theo đuôi mắt, theo hàng tóc mai, nhỏ xuống vành tai, mò mò vào trong làm tai ù ù, đầu ong ong. Chiếc vòng kim cương, kỷ niệm vô giá chồng chị đã trao cùng nụ hôn và câu nói: "Anh tặng em. Nó xứng đáng với những gì tạo hóa ban cho em, để chúng mình được tặng cho nhau". Giờ nó biến mất - Như một chứng nhân biết hồ thẹn.

Kim Giang

Sự tích trái tim

NHÌN XA TRÔNG RỘNG

Suốt ngày làm việc trong phòng gắn cửa kính, có máy điều hoà, cuộc đời sáng loáng trước mắt gã .

Hôm nay hấn bước chân đi dạo ngắm phố phường, hấn đi xa hơn, phía trước là một dãy núi , nhưng trời nắng to quá làm hấn còn nhìn thấy cả bóng mây sợi lông mày dài của hấn (Mà bữa qua anh thợ cạo quên không tỉa), hấn xì một tiếng và lẩm bầm: Cái đồng đất kia dưới lông mày ta...

Vừa đi vừa đắc ý, hấn vấp chân ngã sấp, loay hoay chưa dậy được. Hấn lại nhìn thấy trước mặt gã lúc này có một trái núi thực sự to đen đồ sộ, lấp hết cả tầm nhìn. Hấn lơ mơ với khám phá mới mà chưa vội nhò dậ.

Bọn trẻ chăn trâu nháo nhào xô tới, đưa túm chân, đưa túm tay, đưa nâng đầu, và kêu toáng lên: Chú ơi! Chú có sao không, chú dậy đi, trước mặt chú là bãi phân trâu kia.

Kim Giang

Sự tích trái tim

THỨC TỈNH

Tạo hóa cố chứng minh sự công bằng bằng cách: Để cô một người đẹp sắc nước hương trời, ở vào hoàn cảnh không quyền kén chọn. Lấy người chồng cục mịch hiền lành, những người ấy mới chịu "Chui gầm trạn". Nếu nhìn đôi đũa ấy nhiều khi người đa cảm phải trạnh niềm xót xa.

Nhiều lần ông lão làng bên gặp toán thanh niên chêu trọc cô, lần này chúng xúi nhau đọc đi đọc lại:

*"Con vợ khôn lấy thằng chồng dại
Như bông hoa nhài cắm bãi phân trâu"*

Rồi tiếng đồn vợ chồng cô lục đục, khó mà hàn gắn được. Mấy hôm nay đi dạo ông gặp cô ngồi bên bờ sông rầm rức khóc, đoán cô có ý nghĩ đại đột, cô chỉ chờ cho bên vắng người....

Cũng bấy ngày ấy cô ngạc nhiên, cứ thấy ông mò mẫm tìm cái gì dưới bên nước, cố ý đợi mà không hôm nào ông về trước. Cô tiến lại gần hỏi:

- Ông ơi! Ông tìm gì dưới đó?

- Ta tìm cái lưỡi xẻng cùn.

- Sao ông không mua cái mới mà dùng.

- Nhưng con ơi - Ông dơ cái cán xẻng nhẵn bóng mờ hôi cho cô xem - Con thấy không ta quen hơi nó rồi, mà đã là duyên phận, mua cái lưỡi mới thì dễ, nhưng làm sao lấp cho vừa đây...

ông quay xuống nước mò tiếp. Và để ý thấy cô gái gạt nước mắt, mặt có vẻ tươi tỉnh, bước chân quay về rút khoát nhẹ nhàng.

Kim Giang

Sự tích trái tim

NÉT CHỮ HỌC TRÒ

Buổi họp lớp vừa rồi, cùng về gặp mặt, có hai cặp là vợ chồng học cùng khóa. Trong đó có vợ chồng H - TL. Xôn xao ký ức, năm học cuối cấp có thật nhiều kỷ niệm.

Hồi đó tụi con gái chúng tôi thường bày đặt những trò tình quái; Chúng tôi tổ chức chiến dịch: "Những bức thư xanh". Tôi đã bỏ ra hai buổi tối để viết bức thư bày tỏ thật tình cảm, nửa đùa nửa thật gửi cho H - Cậu thư sinh điển trai, học giỏi, đa tài. Không riêng tôi, bọn con gái trong trường đứa nào cũng ngưỡng mộ. Thư tôi viết câu kỳ nắn nót từng nét chữ, xoay tờ giấy để hàng chữ nghiêng đều thật đẹp, và cũng để không ai nhận ra chữ của tôi (Vốn

loảng ngoảng cầu thả).

Những bức thư xanh được bỏ vào cặp của đối tượng trong lúc mọi người ra sân tập thể dục giữa giờ. Hôm ấy là thứ bảy.

Sáng thứ hai, đột xuất kiểm tra vở sạch chữ đẹp cả ba lớp trong khối. Do tổ thanh niên cờ đỏ H làm tổ trưởng thực hiện. Họ đặc biệt kiểm tra kỹ vở của học sinh nữ. Việc này không vượt quyền hạn của họ nên không ai thắc mắc. Gần cuối năm học, có tiếng xì xào H yêu TL. Tin này được Hòa trong tổ cờ đỏ, bạn thân trong nhóm của tôi và H xác nhận. Còn khẳng định thêm: H yêu TL ngay từ khi nhận được bức thư tỏ tình của TL; Hôm mà bọn tớ tổ chức kiểm tra vở thực tình để so tìm nét chữ trong bức thư, nét chữ đó là của TL. Một cảm giác rất lạ theo tôi suốt từ đó, kéo dài rất lâu sau khi ra trường và sau này ai nhắc tới tên H hoặc TL nó lại trĩu nặng.

Buổi họp lớp trong chương trình: Khởi dòng kỷ niệm, Khánh Chi, đưa bạn gái duy nhất biết rõ chuyện bức thư. Đã nháy mắt với tôi, đứng lên đồng dạ: Tuyên bố mở bức màn bí mật "Những bức thư xanh". Tôi choáng váng, nhưng hiểu điều gì sẽ xảy ra. Tôi kịp nhào tới bịt miệng nó lùi về chỗ ngồi.
Kim Giang

Sự tích trái tim

Ý THỨC

Bọn trẻ lang thang hành nghề móc túi, mọi người rất dễ nhận biết và có ý tránh cho xa.

Vô tình tôi nghe hai thằng choai choai đang net nhau. Để ý thấy chúng phờ phạc xanh xao, tội nghiệp, chắc từ sáng tới giờ chưa có gì vào bụng.

Thằng lớn quàu quàu mắng thằng bé:

- Tao hỏi tại sao mày moi được chiếc ví to phồng ra khỏi túi rồi, mà còn chạy theo nhét trả vào túi hử...???

- Em nhìn thấy...

- Thấy cái gì? Công an đường phố hả...???

- Không... Thấy tóc bạc!

- Đồ ngu ! Thấy... (Thằng lớn chửi tục)

- Tóc bạc như tóc bà, em nhớ và thương bà quá...

Thằng lớn cụp mắt xuống. Hình như bụi bay vào mắt cả hai đứa, chúng nó cứ chớp chớp. Tôi xích lại, để gần gũi hơn với bọn trẻ. Hai thằng có vẻ ngại, bỏ đi. Còn tôi cứ lạng người !

Kim Giang

Sự tích trái tim

CÁ BIẾT CƯỜI

Được thông báo trước, chị gái H đã đi chợ từ sớm, mua đủ thực phẩm làm nhiều món ăn, chào đón em dâu tương lai. Trong đó có món cá rô. Quê H là đồng chiêm trũng, mùa này cá rô con nào cũng béo ngậy vàng.

H khôn khéo lựa cho người yêu chỉ phải ra tay chế biến món đơn giản nhất: Cá rô rán.

Bàn ăn thịnh soạn, đầy đủ các món vừa đẹp mắt vừa thơm ngon. Mọi người quây quần vui vẻ chờ H bật nút chai khai vị.

Thằng nhỏ con chị gái H mới năm tuổi, khẩu khinh thông minh, trung tâm chú ý của cả nhà. Nhỏ quỳ lên ghế ngắm các món ăn vẻ thích thú. Nó bật dậy reo to:

- Ngoai ơi cá biết cười...

Cả nhà đổ dồn nhìn món ăn mà N đã công phu chế biến. Không ai nhận được cười. Những con cá rô nằm trên đĩa, con nào cũng hoác miệng như tranh nhau đớp mấy cánh hoa tía, rắc điểm trang.

Vốn thông minh tươi tắn mà suốt bữa ăn cho tới khi ra về N vẫn không lấy lại được sự tự tin cho mình.

Đưa người yêu tới nhà, H vừa bông đùa vừa giảng giải cho N đỡ căng thẳng. N mới hiểu khi rán mấy con cá đã không lật nhanh cho thấm đều nhiệt nên cá con nào con nấy đều há miệng cười giấu vậy.

Cái ấn tượng N tạo, khi lần đầu ra mắt nhà người yêu thật buồn, và buồn cười nữa...

Sự tích trái tim

CÁI ÁN KHÔNG NẪM TRONG CÁO TRẠNG

Anh một người hào hoa phong độ. Một thời là thần tượng trong lòng các cô gái. Hôm nay anh sụp xuống, già gấp đôi tuổi của anh.

Thành đạt sớm, làm công chức có hạng. Anh đi nước ngoài như người ta đi siêu thị. Nhiều tiền, thích tự do, anh ra ngoài mở công ty riêng, chuyên buôn bán ô tô.

Chị vợ anh đẹp lắm - Trai tài gái sắc - Âu cũng là lẽ thường tình. Nhìn chị

lộng lẫy, nhưng mình thấy ròn rợn.

Đang ăn nên làm ra, vốn có hàng trăm tỷ, vay kinh doanh vài trăm tỷ. Đùng một cái anh bị lệnh truy nã, mà đâu liên quan tới chiếc xe buôn lậu qua Đồng Hà Quảng Trị từ hồi chưa khai sinh cái công ty của anh. Can tội chính là do ngao mạn không trình diện kịp thời theo thông báo của nhân viên Cục điều tra chống buôn lậu.

Dậu đổ bìm leo. Ngân hàng khoanh vốn, phòng điều tra tổng đạt. Con nợ chấp nhận theo anh vào trại, thay vì phải trả anh hàng tỷ.

Hôm nay theo người nhà anh tới dự phiên tòa phúc thẩm. Bản cáo trạng về tội buôn lậu, chiếm đoạt tài sản... dài mấy chục trang.

Anh, bạn bè và người nhà ai cũng như người mất hồn.

Chị vợ anh năm đầu đôn đáo chạy án cho chồng, năm thứ hai chắc nản. Hôm nay chị cũng đến tòa vì cái nghĩa vụ không thể đừng được - Là vợ.

Nghị án. Tòa tuyên anh 9 năm tù giam.

Chia tay, anh lên xe hòm về trại. Vài phút sau chị vợ anh lên xe hơi về với người tình, bản án chung thân cho hạnh phúc của cuộc đời anh không được viết một lời trong cáo trạng!

Sự tích trái tim

CỔ TÍCH CỦA NHỮNG ĐIỀU ƯỚC

Ngày xưa Quốc Vương nước nọ có năm nàng Công Chúa đến tuổi cập kê. Trời cho nhan sắc, thiên chức bẩm sinh, thông minh hiếm có, nhưng Quốc Vương vẫn muốn ban cho các con thêm một ân phước.

Quốc Vương cho gọi năm Công Chúa đến và tuyên bố: Ta sẽ ban cho các con mỗi người một điều ước làm hành trang theo suốt cuộc đời. Các con nhiều người có thể có chung một ước muốn, nhưng mỗi người chỉ được ước một điều thôi. Đây là năm điều ta cho, các con suy nghĩ mà lựa chọn:

Một là: Vàng bạc, châu báu.

Hai là: Hạnh phúc.

Ba là: Trẻ mãi không già.

Bốn là: Quyền uy.

Năm là: Thơ mộng.

Công Chúa thứ nhất ý thức được tuổi tác, nàng chọn được trẻ mãi không già, quả thật khi nhìn nàng người ta không còn khái niệm về năm tháng, nàng trở thành tiên nữ Thời gian.

Công Chúa thứ hai chọn giàu sang, nàng có phò mã, Quốc Vương ban cho

phần đất nơi có hòn đảo vàng bạc châu báu dùng muôn đời không hết.
Công Chúa thứ ba, từ bé đến lớn nàng cứ ở vị thế chung bình, nàng khao khát có quyền uy, nàng chọn điều ước thứ tư, nàng đã trở thành một nữ hoàng mạnh mẽ, được tôn vinh truyền tụng tới giờ.
Công Chúa thứ tư chọn Hạnh Phúc. Cho tới nay trên thế giới duy nhất chỉ có phần lãnh thổ của nàng là con cháu luôn được hưởng cuộc sống tràn đầy yêu thương, hòa bình và sung túc đủ đầy.
Công Chúa thứ năm, từ nhỏ trong con người nàng đã ngấm đầy chất thơ, nàng cảm thấy lúc nào nàng không còn mơ mộng nghĩa là nàng đã không còn ở cõi này. Nàng chọn điều ước thứ năm.
Nàng cảm nhận được linh hồn con người khi tiếp xúc với họ. Nàng vui sướng khi thấy thiên hạ vui sướng, nàng đau đớn khi thấy ai đó gặp tai ương, nàng đi tìm miền đất hứa nơi mà nàng tin có một Hoàng Tử khôi ngô tuấn tú, đại diện của thiên tài, giàu tình nhân ái, và tất nhiên cũng lãng mạn mộng mơ như nàng.
Cuộc sống thơ mộng cho nàng sự bất tử; Hóa giải được mọi điều, tâm hồn nàng cũng lâng lâng bay bổng, nàng hóa thân thành Nàng Mây.
Lúc là những đám mây bông tinh trắng cho người ta thấy được sự thanh thoát trẻ trung; Lúc dàn chải mỏng manh gợi nên cung đàn nốt nhạc; Lúc như bức vẽ thần tiên để ai cũng tìm thấy mình trong đó. Lúc cuộn cuộn, vờn vủ với những bất công, tai ương đầy dọa con người. Lúc thâm lặng mung lung, tím đầy nhung nhớ. Mây ảo ảo mơ mơ tìm muốn dâng đời những áng thơ.
Bọn con gái chúng tôi cũng thử mình làm công chúa, và mỗi đứa cũng đã chọn cho mình một ước muốn mà nó sẽ gắn với cái duyên cái nghiệp của cả cuộc đời mình.
Kim Giang

Sự tích trái tim

GỐC MÍT XƯA

Hai nhà chung một dạng rào, anh hơn tôi hai tuổi, nhưng chúng tôi thân nhau lắm. Cuối vườn nhà anh có cây mít mật rất to.
Đã nhiều năm, đến ngày này, ông Nội anh lại gọi tôi sang vườn. Đưa cho tôi con dao phát bờ cùn trơ không có lưỡi. Ông bảo:
- Thằng Thành trèo ôm cây, còn con cầm con dao này mà khảo.
Anh trèo lên quá mặt đất chừng một tầm người, ôm cây chờ tôi hỏi.

- Mít ơi ! Năm nay mày ra bao nhiêu quả !

- Hai mươi quả. - Anh trả lời xong, tôi vọt vào gốc cây hai mươi lần.

Năm nào tôi cũng tham lam hỏi tới ba lần. Cứ lần sau anh lại trả lời số quả gấp đôi lần trước. Tôi vừa vọt vừa đếm mỗi môm, sái cả cánh tay.

Lần cuối vào năm tôi đã gần mười sáu. Hai anh em gượng gạo làm theo lời ông. Anh chắc cũng xấu hổ. Tôi thì không dám nhìn theo anh khi anh trèo lên cao nữa. Như mọi khi tôi hỏi:

- Mít ơi! Năm nay mày đẻ... Chỉ nói được tới đó, tôi không nhịn cười được mà hỏi tiếp. Anh cũng buồn cười trả lời đại.

- Ba mươi quả.

Tôi nhắm mắt vọt cái đầu tiên, cái thứ hai anh la toáng lên rồi tụt xuống.

Cẳng chân anh hằn lưng dao, máu rơm rớm rồi giọt giọt chảy. Ông Nội bảo tôi nhá nửa cái búp chuối tiêu, đắp chỗ đau cho anh.

Hai tháng sau anh được cô ruột về đưa sang Hưng. Tôi ngo ngẩn như người bị mất cái gì quý lắm. Năm ấy mít bói được hai quả. Những năm sau cũng vậy, ít quả lắm. Tôi cứ nghĩ chắc vì chúng tôi xa nhau nên nó buồn không ra quả được.

Từ lần đi, giờ anh mới về thăm nhà lần đầu. Anh ôm chầm lấy tôi, nghẹn ngào nói:

- Anh nhớ gốc mít quá !

Bà con xung quanh xô đến hỏi thăm anh. Thấy vậy cười ồ lên. Tôi rơm rớm nước mắt phá chạy về nhà.

Sự tích trái tim

ĐIỀU ƯỚC ĐỊNH MỆNH

Cuốn sổ lưu những giờ khắc đáng nhớ của gia đình có từ khi tôi chưa sinh ra, được Cha giữ gìn cẩn thận, từ khi Cha mất, Mẹ để vào hộp kính đặt lên ban thờ. Hôm nay tôi mở hộp, mang xuống đọc lại. Nét chữ nhảy nhót rồi nhoè đi để trở về những hồi ức thân thương.

Như quy ước truyền đời, cái giờ khắc chuyển giao của năm cũ sang năm mới, Cha mở sổ ghi trước, đến lượt anh tôi, rồi tới tôi. Muốn ghi gì thì ghi, nhưng mỗi người sẽ chỉ được ghi lại ba điều ước muốn nhất cho tương lai.

Tôi tìm tới trang năm tôi mười ba tuổi, nơi tôi đã vội vã ghi một điều ước ngớ ngẩn nhất trên đời; Để rồi lo lắng, ân hận, muốn đổi mà không đổi được.

Năm ấy ba điều tôi ước là:

Điều một: Con ước Bà sống 5 năm nữa.

Điều hai: Con ước Bố Mẹ mãi mãi yêu thương nhau.

Điều ba: Ước Cô cho con được làm quản ca, không phải làm lớp trưởng.

Khi Cha đọc lại, tôi thoáng gặp ánh mắt người lo lắng không vui, nhưng nó chỉ vô tình trượt qua ý nghĩ, tôi chẳng hiểu gì cả.

Ba năm sau đó, vào một ngày cuối năm. Em gái bà tôi ở làng trong, đột ngột mất; Buổi sáng Bà vào với em, gần trưa các Cô Chú nhón nháo công Bà về. Thập tử nhất sinh, chín ngày sau Bà mới tỉnh lại.

Tôi giật mình và bắt đầu lo lắng về cái điều ước mấy năm trước, sao tôi lại chỉ ước cho Bà sống có 5 năm! Trời ơi làm thế nào bây giờ... Từ đó mỗi khi có ý nghĩ về sức khỏe của Bà, hay vào giờ khắc cuối năm là tôi lại lăm râm cải chính lại điều ước: Ước Bà sống lâu trăm tuổi!

Hai năm liền đó Bà rất khỏe, Bà còn tự mình đi thăm bà con ở những nơi rất xa; Thường xuyên ôn kể cho các cháu nghe chuyện hồi xuân trẻ của Ông Bà. Tóc trắng phơ, da dẻ hồng hào, cầm lẹm, miệng lúc nào cũng tùm tùm tươi cười, còn xâu được kim, đọc được báo, ánh mắt tinh anh. Ai cũng bàng hoàng vì không nghĩ Bà ra đi nhanh thế, bão bệnh xô Bà đi chỉ trong mấy tiếng đồng hồ. Tháng mười một của năm cuối trong cái điều ước định mệnh, trẻ con của tôi, tôi đi học về không kịp khi Bà gọi để được nhìn lần cuối trước lúc đi xa.

Nhớ Bà, nhớ Cha quá! Cuối năm nay con sẽ về ghi ba điều ước mới; Nhất định phải có điều một là: Mẹ khỏe mạnh sống lâu hơn trăm tuổi; Điều hai ước luôn được gặp Bà, gặp Cha trong mơ...!

Sự tích trái tim

SỰ BÙ ĐẮP CỦA TẠO HOÁ

Vừa bước chân xuống phà, anh học viên trường Sĩ Quan Lục Quân bỗng

thấy mình như chạm vào một cái gì đó; Người anh nhẹ lâng lâng, không phải là trưa hè đổ lửa, không phải là chuyến phà người xe chật cứng như nêm, không phải những khuôn mặt nhể nhại bông dật với những ánh mắt cháy lên vì chờ đợi.

Một thoáng thần tiên hiện ra trước mắt anh, đối diện là một cô gái, em chừng mười chín đôi mươi.

Ôi đôi mắt! Anh linh bàng hoàng, mình chưa bao giờ thấy, kể cả trong phim hay tranh ảnh. Sóng sánh trong veo như một biển hồ, có nam châm; mình bị hút vào rồi. Cái thanh tú trên nét mày mới lạ lùng, nếu là một tay thẩm mỹ học, ngày mai các minh tinh màn bạc trên khắp thế giới sẽ sửa lại lông mày theo một của em. Nhìn thấy nó người ta cứ muốn bay lên. Con phà to thế, trở nặng thế mà cứ bênh bồng, bênh bồng.

Em cứ vô tư nhìn thẳng tận chân trời, không để ý tới mình, may quá. Anh linh như người khách tham quan bảo tàng mỹ thuật, chiêm ngưỡng kỳ quan tạo hoá. Mình nhớ đôi lần được Mẹ lược trứng cho mang tới trường. Lúc rảnh ngồi bóc vỏ, nhớ tới Mẹ, không ăn cứ cầm trên tay ngắm mãi... Và đây mới đích thực là làn da trứng gà bóc.

- Em ơi!

Cô bé giật mình quay lại, ánh mắt lung linh như có những dấu hỏi xanh đang nhảy nhót. Em không nói gì, hai cánh môi hồng như run run trước gió.

- Em gái ơi!

Em không ngảnh lại, nhìn nghiêng nghiêng khuôn mặt em như nữ đồng chinh trong tranh chúa, cái sống mũi toát lên vẻ kiêu sa, mà nét cười cứ như mật ngọt.

- Về nhà em còn xa không em.
- Chẳng nói gì cả, anh hỏi thật mà.
- Chỉ cười thôi!
- Cho anh về xin ngậm nước mà em.

Đôi mắt to đen càng mở to hơn, em cười như nắng sớm. Chắc mình phải theo về nhà em thật.

- Về nhà anh cũng không xa lắm, nhưng anh khát quá không chịu được nữa rồi.

Em ngảnh đi rồi lại ngảnh lại, gió bay làn tóc đen óng ả che gần hết khuôn mặt (mình đã thấy những mái tóc ép của các cô gái cũng đẹp, nhưng không đẹp tự nhiên như thế) ; Ánh mắt em nói; Anh chỉ xạo thôi, trên bến bao nhiêu là quán nước kia. Mình hiểu có cái gì như rất ân cần dịu mát, như chiếc khăn mềm đang thấm hạt mồ hôi trên trán. Nhất định phải theo em về. Nếu không mai còn biết em ở đâu mà tìm.

Như cổ tình đánh thức, con phà cập bến đột ngột. Sao hôm nay phà đi nhanh thế.

Như một thiên thần, gần gũi mà lại rất kiêu sa con gái; Mình không thể thắng sự hấp dẫn từ em, tò mò một lẽ, mà chân quý rất nhiều, cảm giác chưa từng có khi mình gặp gỡ các bạn nữ. Thôi cứ lặng lẽ theo xe em về nhà, như số phận mách bảo.

Em đi không ngảnh lại. Nếu em ngảnh lại thấy mình thì sao nhỉ. Cũng may đường về nhà em thật gần. Em phóng xe vào sân. Còn mình phải xuống xe từ cổng, dắt xe vào sân, hơi hoảng một chút.

Người phụ nữ phúc hậu, chắc là Mẹ em. Em đẹp vậy cũng đúng thôi. Cô từ trong nhà nhanh chân ra mời khách lạ, hơi thoáng ngỡ ngàng. Mình không thấy run, dựng xe bước vào như về với Mẹ. Vui thế chứ. Còn em cứ tròn mắt nhìn, rồi lại tùm tùm cười. Sao mà đáng "Ghét" đến thế.

- Cháu vào uống nước.
- Cháu là bạn của em à.
- Dạ

Cô nhìn con gái, hai mẹ con nhìn nhau, như hiểu tất cả. Mắt cô thoáng buồn, chỉ một thoáng rất nhanh, mình kịp nhận ra điều đó. Rồi cô tươi cười nhìn mình.

- Hôm nay trời nắng quá. Em sang chợ tỉnh, về muộn cô lo sốt cả ruột. Anh chắc mới quen em.
- Dạ cháu mới gặp em trên phà, hỏi chuyện em không nói gì đâu.
- Vậy à.
- Cháu đánh bạo theo em vào thăm nhà cô ạ.

- Cháu uống nước đi.
- Dạ mời cô uống nước, mời em sang uống nước.

Em ngồi bên kia giường, xếp sắp lại đồ vừa mua sắm về, ngược nhìn mình như bảo. Mời anh uống nước đi, một chút lém lỉnh đều cợt: Vô duyên, tự nhiên theo về, tự nhiên như ở nhà...khiến mình cũng buồn cười.

- Cháu đóng quân ở đâu, quê nhà ở đâu

Người Mẹ thật chân tình. Ánh mắt nhìn tôi như thông cảm và như còn có điều gì đó.

- Cô chú chỉ có một em thôi. Chú đi bộ đội năm 75. Ở Tây Nguyên rất lâu. Năm 82 cô chú mới cưới, sa sầy mấy lần, rồi mới bắt được em đó. Nhưng em thiệt thòi lắm, vừa điếc vừa câm!

Một con dao sắc lạnh cửa dọc sống lưng tôi. Tôi muốn kêu cho vỡ trời vỡ đất. Nhưng tôi kịp chân tĩnh như điều đáng tiếc đó với tôi không đến nỗi bất ngờ.

Tôi ngảnh lại nhìn em. Cũng để tránh ánh mắt cô đang nhìn tôi lại bắt gặp tôi khóc. Nước mắt cay cay theo sống mũi chảy vào lòng. Thiên thần của tôi nhìn tôi như hiểu hết những gì Mẹ nói, như hiểu hết nỗi sốt sa của tôi. Em vẫn cười. Tôi muốn lao vào em. Xiết chặt em vào lòng.

Em ơi! ước gì em nghe được, nói được!!!

Em ơi! Không cần em phải nói. Anh chính là người sinh ra để đọc được ý nghĩ của em.

Anh lính bạo dạn hơn, chủ động hơn. Trưa đó anh ở lại ăn cơm với nhà cô gái.

Sự tích trái tim

UNG THU MÁU

Chiếc giường nệm trắng tinh, chiếc gối cũng trắng tinh, Cái chăn trắng tinh,

em như áng mây. Cửa sổ mở toang cho ánh nắng ủa vào.

Rồi đây những tia nắng sẽ xa vời, dù chỉ một phút thôi em vẫn muốn níu kéo, bàn tay trắng xanh yếu ớt cứ xòe ra, nắm lại như cái miệng nhỏ xinh của em bé, sắp ngủ say rồi vẫn cố hớp thêm dòng sữa mẹ.

Bầu trời Thu trong xanh. Hồi mới yêu em, anh đã bông em bay lên mây, anh bảo:

- Khoảng trời này là của riêng chúng mình.
- Đừng bao giờ xa em anh nhé!
- Không...Anh yêu em mãi mãi...
- Đời này, kiếp này...Và muôn kiếp sau em vẫn yêu anh
- Kiếp sau biết em là ai mà anh tìm...Cho anh đánh dấu để kiếp sau mình khỏi lạc nha em...
- Anh ơi...Anh nhìn nè...Như một rừng hoa Cúc

Anh không bỏ em, em không bao giờ xa anh. Cơn sốt nhẹ nhàng đến mấy buổi chiều. Đơn giản vậy...Mà cái phiếu xét nghiệm cũng chỉ loảng ngoảng mấy chữ:

Ung thư máu

Sự tích trái tim

NGƯỜI YÊU DẤU

Sao em lại ngốc thế...Đi giới thiệu anh với đứa bạn gái thân nhất của mình. Em đã thường kể với anh bao nhiêu chuyện về nó: Nó thông minh, hay đón được ý người khác, khi nó nói, lúc nó cười ai cũng muốn nghiêng dạt về phía nó...Đại loại nó rất đáng yêu; Anh nghe em chăm chú lắm. Em rất mừng khi thấy anh vui. Cuối câu chuyện bao giờ em cũng kết: Nó vừa đẹp nét lại vừa xinh, không biết thằng nào được chết vì nó đây...

Em đã xấp xếp chuyên đi ngoại ô. Lần đầu gặp, hai người tay bắt mặt mừng, như đã quen, đã xa lâu tự bao giờ và đã mong có lần này lắm. Em vô hình chung là cầu nối hai người. Hôm ấy em cũng thật ngốc. Cứ nghĩ hai người cũng vì em mà thân thiện thế thôi.

Cái gì phải đến cũng đã đến. Hai người gặp nhau mà không cần có em.

Sao em lại ngốc thế. Nghe anh nói điện thoại bị hỏng sim, nghe anh nói mạng nhà anh bị mất, nghe anh nói Yahoo máy anh bị lỗi. Em cũng chỉ buồn...Đơn giản do khách quan thôi. Em đâu biết...Anh đã dần xa em. Giờ đây hai người sắp cưới. Nó ngại ngùng khi đưa thiệp mời em. Hai đứa lảng tránh không nói nhiều tới chuyện cưới xin, lảng tránh không nhắc đến anh. Chỉ hỏi thăm và nói chuyện về những đứa bạn: Ra trường đi đâu, làm gì, đứa nào sướng, đứa nào long đong, còn mấy đứa chưa chồng, chưa vợ... Một cái gì thuôn sâu, buốt nhói nơi ngực trái...
- Nhớ đến với bọn tao...Nhất định tao sẽ mối cho mày thằng bạn thân, nó cực kỳ...
- Ừ nhất định...
Nó luôn đón được ý nghĩ của người khác, nó rất thông minh. Anh thật hạnh phúc.
Chỉ là những lời nói đùa vui, những cử chỉ thân thiện, nụ cười, ánh mắt làm trái tim em rung động...Anh chưa bao giờ nói yêu em.
Em yêu anh! Nhưng em sẽ không nói cho anh biết đâu. Em sẽ mãi mãi giữ những kỷ niệm về anh; Chỉ mình em yêu anh thôi. Chỉ thầm thôi. Dẫu anh đã thuộc về người khác.
Người yêu dẫu ă. Em thật là đại ngốc!
Kim Giang

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 22/12/2008 12:22:15 SA